

•Έργον δε Μοναχού, μηδὲ το τυκόν
ἀνέκασθαι κοινοποιεῖσθαι το Εὐαγγέλιον.

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄
ΕΤΟΣ Α΄

Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1994

Ἀρ. Φύλλου 5
(43)

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΩΝ

Ἐνὼ τόσα ἐγράφησαν κατὰ τῆς «Κοινῆς Δηλώσεως» τοῦ 1990 μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Μονοφυσιτῶν, μιᾶς δηλώσεως καὶ συμφωνίας καθαρὰ ἀντορθόδοξου, Φανάρι καὶ Σαμπεζῦ, ἀδιαφορώντας τελείως διὰ τὰς διαμαρτυρίας, συνεχίζουν τὴν ἀντιπαροδοσιακὴν διακονίαν τους. Ἔτσι τὸν Νοέμβριον τοῦ 1993 συνήλθε στὸ Σαμπεζῦ ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Ὁρθοδόξων καὶ Μονοφυσιτῶν μὲ σκοπὸν «τὴν ἐξέτασιν τῆς διαδικασίας ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας των»! Ὁ πρόεδρος μάλιστα τῶν Ὁρθοδόξων, Μητροπολίτης Ἐλβετίας κ. Δαμασκηνός, ἀκολουθῶν τὴν τακτικὴν τοῦ Ἀθηναγόρου, ὠμίλησε περὶ τοῦ «ἀναγκαίου συντονισμοῦ ὅλων μας πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων πατερικῶν μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων». Τὸ πῶς δὲ ἐννοεῖ αὐτὸν τὸν συντονισμὸν τὸ ἀποδεικνύουν αἱ προτάσεις «τῆς Κοινῆς Δηλώσεως». Οὕτω μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται ὅτι «... ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων καὶ τῶν καταδικῶν τοῦ παρελθόντος δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ὑπ' αὐτῶν κοινῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἀναθεματίσθησαν ἢ κατεδικάσθησαν κατὰ τὸ παρελθόν, εἶναι ὀρθόδοξοι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ὡς ὁ ὁρθόδοξος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ». Καὶ τοῦτο, διότι «ἀμφότεροι αἱ οἰκογένηται (Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσῖται) ἐτήρησαν πιστῶς τὴν αὐθεντικὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, καίτοι ἐχρησιμοποίησαν χριστολογικοὺς ὁρους κατὰ διαφόρους τρόπους»!!! (Ἐπίσκεψις, 30 Νοεμ. '93, σ. 6).

Μὲ ἄλλα λόγια οἱ Ὁρθόδοξοι πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν τοὺς καταδικασθέντας ὡς αἱρετικοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Μονοφυσιτῶν (Διόσκουρον, Σεδῆρον κ.λ.π.) ὡς ὀρθοδόξους! Καὶ τοῦτο, διότι ἡ καταδίκη τους ἐκ μέρους τῶν Οἰκ. Συνόδων ἦτο ἁδίκος, ἀφοῦ οἱ Πατέρες δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι λένε τὰ ἴδια πράγματα! Οὕτως οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐμφανίζονται ἀνόητοι καὶ ἄνευ ποιμαντικῆς συνέσεως, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιληφθοῦν τί πιστεύει ὁ συνομιλητὴς τους. Συγχρόνως ὅμως εἶναι καὶ πλάσματα δυστυχῇ καὶ ἐπικίνδυνα, ἀφοῦ ἀναθεματίζουν ἀθώους ὀρθοδόξους ποὺ πιστεύουν ὅπως καὶ αὐτοί! Ἄν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ πράττουν αὐτὸ οἱ Πατέρες τεσσάρων Οἰκ. Συνόδων, τότε δικαίως οἱ Προτεστάνται ἀπορρίπτουν τὴν πατερικὴν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν. Ἔτσι καταργεῖται

καὶ τὸ ἀλάθητον τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῶν Οἰκ. Συνόδων καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ἡ δυνατότης τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τῶν θείων ἀληθειῶν! Ἀλλὰ τὸ θλιβερὸν αὐτὸ κείμενον ἔχει καὶ τὴν ἀκόλουθον συνέχειαν:

«Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων δεόν ὅπως γίνη ὁμοφώνως καὶ συγχρόνως ὑπὸ τῶν Προκαθημένων ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν δύο μερῶν... ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διακηρύσσεται ὑφ' ἑκατέρας πλευρᾶς ὅτι ἡ ἐτέρα εἶναι κατὰ πάντα ὀρθόδοξος». Καὶ συνεχίζει: «ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων πρέπει νὰ συνεπάγεται ὅτι ἀποκαθίσταται ἀμέσως ἡ πλήρης κοινωνία τῶν δύο πλευρῶν» καὶ «οὐδεμία κατ' ἀλλήλων καταδίκη τοῦ παρελθόντος, συνοδικὴ ἢ προσωπικὴ, εἶναι πλέον ἐνεργός»!

Οὐδεμία ὅμως ἄρσις ἀναθέματος εἶναι δυνατὴ διὰ τοὺς ἐν αἵρέσει ἀποθανόντας, οὔτε διὰ τοὺς διαδόχους των, ἐφ' ὅσον παραμένουν ἀμετανόητοι. Πῶς εἶναι δυνατόν ἀφοῦ παρέμειναν ἀκλόνητοι στὴν πλάνη τους «νὰ εἶναι κατὰ πάντα ὀρθόδοξοι», ἐπειδὴ ἀπλῶς θὰ τὸ θελήσουν οἱ προκαθημένοι (!) τῶν Ἐκκλησιῶν; Οὕτε Οἰκ. Σύνοδος, σεβομένη τὰς πρὸ αὐτῆς συνόδους καὶ στοιχοῦσα τῷ αὐτῷ μὲ αὐτὰς πνεύματι εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἀποκαλέσῃ ὀρθοδόξους καὶ νὰ συνάψῃ μετ' αὐτῶν κοινωνίαν, ἐφ' ὅσον παραμένουν ἀμετακίνητοι εἰς τὴν κακοδοξίαν των.

Παρά ταῦτα διὰ τὸν Οἰκ. πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον οἱ Μονοφυσῖται (καίτοι ἀπορρίπτουν τὰς οἰκ. Συνόδους Δ', Ε', ΣΤ', Ζ') ἔχουν κοινὴν ἢ ν παρακαταθήκην πίστεως μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους! Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ μονοφυσίτου πατριάρχου τῆς Αἰθιοπίας Παύλου καὶ τῆς συνοδείας του στὸ Φανάρι τὴν 6.12.1993, τοὺς προσεφώνησε ὡς ἑξῆς: «Μὲ χαρὰν καὶ τιμὴν ὑποδεχόμεθα σήμερον ὑμᾶς ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ ἡμῶν Πατριαρχεῖῳ οὐχὶ μόνον ὡς ἀδελφοὺς ἡγαπημένους ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς οἰκείους ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχιεγόνου ἀνατολικῆς παραδόσεως, τῆς ἀποτελούσης κοινὴν παρακαταθήκην καὶ πολῦτιμον θησαυρὸν διὰ τὰς δύο ἡμῶν Ἐκκλησίας»!!

Κατόπιν τούτου πῶς εἶναι δυνατόν ὁ ἀνωτέρω μονοφυσίτης νὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι εἶναι αἱρετικός; Δυστυχῶς θὰ συμβῇ μὲ αὐτοὺς ὅτι συνέβη μὲ

θέσουν υπό τὸν ἴδιο ζυγὸ. Καὶ γιὰ μὲν τὸν Πρεθέ-
ζης Μελέτιο Καλαμαρά ἐκεῖνο ποὺ μποροῦμε νὰ τοῦ
εὐχηθοῦμε, εἶναι νὰ ἀνανήψει τὸ συντομώτερο, γιὰ
δὲ τὴν Διορφή πόλιν νὰ μὴν τριτώσει τὸ κακὸ, ποὺ
τόσο πολὺ τὴν ἔχει ταλαιπωρήσει ἐπὶ μία ὁλόκλη-
ρη εἰκοσαετία». (Ὁρθ. Χριστ. Ἁγών, Φεβρ. 1994,
σελ. 4).

«Μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει...»

Γ'

Παραθέτομεν τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον μέρος
τῶν κακοδόξων θέσεων τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολο-
γίας κ. Σάββα Ἀγουρίδη, ὡς ἀναφέ-
ρονται στὰ ἔργα του: «Ἡ θρησκεία τῶν σημερινῶν
Ἑλλήνων» (ΘΣΕ), καὶ τὸ «Μῦθος - Ἱστορία - Θεο-
λογία» (ΜΙΘ).

ζ) Περὶ «Γενέσεως» καὶ Παλαι-
ᾶς Διαθήκης ἐν γένει.

Ἰσχυρίζεται, πρῶτον, ὅτι τὸ βιβλίον τῆς Γενέ-
σεως καὶ ἡ Πεντάτευχος γενικῶς δὲν ἔχει γραφεῖ
ἀπὸ τὸν Θεόπνευστο Μωϋσῆ: «Τὰ δύο πρῶτα κεφ.
τῆς Γενέσεως, μᾶς δίνουν δὺο διηγήσεις γιὰ
τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ
πρώτη (1, 1 - 2, 4α) προέρχεται ἀπὸ τὴν ἱερα-
τικὴ πηγὴ Ρ (ποὺ γράφτηκε μετὰ τὴ Βαβυλώ-
νια αἰχμαλωσία 586 π.Χ.), ἐνῶ ἡ δευτέρα (2, 4β - 2,
25) ἀνήκει σὲ ἀρχαιότερη πηγὴ, στὸν Γιαχβιστῆ (9ος
αἰὼν π.Χ.)» (ΜΙΘ 14) — «Ἡ ἀφήγηση τοῦ Ι. σ. (Σημ-
δική μας: Ἐννοεῖ ἱερατικοῦ συγγραφέως) καὶ ὄχι
«ἱεροῦ», δηλ. τὸν Μωϋσῆ), δὲν εἶναι βέβαια μιὰ
πρόχειρη συρραφὴ ξένων προϊόντων ἀλλὰ μιὰ διερ-
γασία μὲ ξένο καὶ ἴδιο ὕλικό, ποὺ ἔγινε θάσει προ-
γράμματος ἀπὸ Ἰσραηλίτες καὶ Ἰ-
ουδαίους λόγιους ποὺ θρῖσκον-
ταν δὲ πάλαι στὴν αὐτὴ καὶ τὸ ἱε-
ρὸ» (ΜΙΘ 22). — «Ὁ Ρ. δὲν φαίνεται νὰ ἀντιμετω-
πίζει πρόβλημα πτώσεως καὶ γυμνότητος τῶν πρω-
τοπλάστων. Αὐτὰ ἀπασχολοῦν τὸν J. (Γιαχβιστῆ)»
(ΜΙΘ 59). — «Ὁλη ἡ Πεντάτευχος ἄλλωστε εἶναι
ἓνα τέτοιο συμπῆγμα... ἐξαιτίας τῶν διαφορῶν με-
ταξὺ τῶν παρατιθεμένων πηγῶν» (ΜΙΘ 62).

Ἀποφαινεται, δεύτερον, ὅτι τὰ κείμενα τῆς ΠΔ
δὲν εἶναι Θεόπνευστα: «Ὅχι κάποιος κακὸς δαίμο-
νας, ἀλλὰ ὁ καλὸς Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμον.
Καὶ αὐτὴ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῶν κειμένων αὐτῶν ἐκ-
φράζει τὴ θεία ἐμπνευση ποὺ ἀναγνωρίζεται σ' αὐ-
τά. Ποτὲ δὲν θεωρήθηκαν ἐμπνευ-
σμένα στὶς λεπτομέρειές τους, δηλαδὴ στὸ σύνολό τους. Μόνο
ἄγριοι ἀλληγοριστὲς ἔβγαζαν
τέτοια κείμενα Θεόπνευστα στὸ
σύνολό τους, μὲ ἐρμηνεῖες ὅμως ἀπαράδε-
κτες γιὰ τὸν κοινὸ νοῦ καὶ τὴ σωστὴ πίστη» (ΜΙΘ
47). Τέλος, κηρύσσει τὰ Θεόπνευστα κείμενα τῆς
ΠΔ... μύθους εἰδωλολατρικούς! Γράφει: «Σήμερα
οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ δοῦν τίς διηγήσεις περὶ Ἀ-
δάμ καὶ Εὐά, περὶ Κατακλυσμοῦ, περὶ Βαβέλ, πε-
ρὶ Πατριαρχῶν κλπ., ἀπὸ ἄλλη τελείως ὀπτική γω-
νία, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τοῦ Μύθου» (ΜΙΘ 5). «... οἱ Ἐκ-
κλησίαι... ἐξακολουθοῦν νὰ διδάσκουν πῶς ὁ κό-

σμος δημιουργήθηκε σὲ ἑξὶ ἡμέρες, πῶς ὁ Ἀδάμ
καὶ ἡ Εὐά ἦταν ἱστορικὰ πρόσωπα, πῶς οἱ ἄγγελοι
ἐμίγησαν μὲ τίς θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ
Κατακλυσμὸς ἐγίνε καθὼς καὶ ἡ σύγχυση τῆς Βα-
βέλ κλπ.» (ΜΙΘ 5). — «Ναί, ἡ ΠΔ υἱοθέτησε τμήμα-
τα μύθων καὶ μυθολογικὰς ἰδέας...» (ΜΙΘ 5). — «... οἱ
βιβλικὲς διηγήσεις (β.δ.) διατυπώθηκαν μ' ἓνα τρό-
πο μυθολογικό, σύμφωνα μὲ παρόμοιες διηγήσεις
ἄλλων πέριξ λαῶν...» (ΜΙΘ 6).

«Πρέπει πιά οἱ Θεολόγοι νὰ συνηθίσουμε στὴν
ἐννοια τοῦ μύθου καὶ στὴ Θεολογικὴ ἐργασία μὲ
τὸ μῦθο» (ΜΙΘ 9).

«... ὁ Ἑλληνας ἀναγνώστης, ἰδίως ὁ θρησκευό-
μενος, δὲν εἶναι καθόλου συνηθισμένος μὲ τὴν ἐν-
νοια τῆς παρουσίας τοῦ μυθικοῦ στοιχείου μέσα στὴ
Βίβλο, οὔτε ξέρεي νὰ ἐκτιμᾷ τὴ Θεολογικὴ του ση-
μασία» (ΜΙΘ 15).

«Τὸ Ψαλμικὸ κείμενο (Ψλμ. 74, 12 ἢ κατὰ τοὺς
Ο΄ 73)... ὑπαινίσσεται τὴν πάλαι τοῦ Θεοῦ
πρὸς τὸ ὑδάτινο χάος ποὺ ἔχομε στὴν πρώτη διήγη-
ση τῆς Δημιουργίας στὴ Γένεση» (ΜΙΘ 15). — «... ὁ
Ι. σ. προσπαθεῖ νὰ οἰκονομήσει ἔτσι τὰ ἔργα τῆς δη-
μιουργίας ὥστε... νὰ χωρέσουν σὲ ἑξὶ ἡμέρες» (ΜΙΘ
29). — «... εἶναι ἐντονα τὰ μυθολογικὰ στοιχεῖα ποὺ
ὁ J δανεῖζεται ἀπὸ τοὺς γύρω λαοὺς, τὰ πιὸ πολ-
λὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θυμίζουν τὸ ὑπόβαθρο τῶν βαβυ-
λωνιακῶν παραδόσεων» (ΜΙΘ 38). — «Τὰ δέντρα τῆς
Ἑδέμ δὲν εἶναι κανονικὰ ἀλλὰ μαγικὰ
δέντρα. Παράξενον τὰ κυκλοφοροῦν
μέσα στὴν Ἑδέμ, ὅπως τὸ φίδι ποὺ μιλάει καὶ
τὸ Χερουβείμ ὁ φύλακας τοῦ κήπου»
(ΜΙΘ 38).

«Τὸ γεγονός εἶναι ἓνα: στὰ κεφ. 2 καὶ 3 τῆς
Γένεσης ἔχομε ἀφήγησεις Ἑβραίων ἀγρο-
τῶν σχετικὰ μὲ τὸ πόσο καλὰ ἦταν μιὰ φορὰ κι
ἓναν καιρὸ, καὶ μὲ τὸ πῶς ἀρχισαν κάποτε ὅλα νὰ
εἶναι τόσο θασσανιστικά καὶ δύσκολα γιὰ τὸν ἄν-
θρωπο, γιὰ τὸν ἀγρότη» (ΜΙΘ 46).

«... ἀκόμα κι' ἡ εἰκόνα τῆς πτώ-
σεως τοῦ Ἀδάμ χάνεται γιὰ πολ-
λὸ καιρὸ καὶ ἐπανεμφανίζεται σχε-
δὸν συγχρόνως στὸν Ἰουδαϊσμὸ καὶ στὸ Χριστιαν-
ισμὸ, κατὰ πάσα πιθανότητα, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση
Ἑλληνιστικῶν καὶ Ἀνατολικῶν
ιδεῶν» (ΜΙΘ 46).

«... ἡ ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου παρουσιάζεται...
ὡς ἱστορικὸ γεγονός... δὲν γίνεται ὅμως λόγος
ποῦθεν νὰ γιὰ τίς ἀρχές τῆς μὲ τὸν πρῶτο ἄν-
θρωπο» (ΜΙΘ 47).

«... ἡ ἀφήγηση γιὰ τὴν παράβαση τοῦ ἀνθρώ-
που εἶναι στοιχειωθετὴ μὲν στὸ πλαίσιο τοῦ γενι-
κότερου μύθου τῆς σύγκρουσης τῶν θνητῶν πρὸς
τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἀθα-
νασίας» (ΜΙΘ 50).

«Πάντως ὁ σ., κατὰ κοινὴ ὁμολογία τῶν ἐρευ-
νητῶν, δὲν ὑπαινίσσεται ὁποιαδήποτε σχέση τοῦ
ὄφι πρὸς τὸν σατανᾶ» (ΜΙΘ 52).

«Τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς — μιὰ παράσταση προερ-
χόμενη ἀπὸ τὴ μαγικὴ ἀντίληψη περὶ ὑπάρξεως»
(ΜΙΘ 53).

«Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας... ὅταν μιλοῦν
γιὰ... τὴν παρακοὴ καὶ τίς συνέπειές της... ἀναμι-
γλύνουν καὶ ἄλλες ἀντιλήψεις ξένες καὶ
παράδοξες στὸν σημερινὸ ἄνθρωπο» (ΜΙΘ

55). — «... ὅποιος κι' ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι εἶναι ὁ συμβολικός χαρακτήρας τῆς ἀναγνώρισης τῆς γυμνότητάς, ἡ πρόταση πῶς ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴ σεξουαλικὴ ὠρίμανση τοῦ ἀνθρώπου τραβάει ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον» (ΜΙΘ 58).

«Καὶ ἡ ευθύνη τοῦ ὁφιστὴ συνάφεια τοῦ κειμένου ἔχει σχέση μετὰ τῆ σεξουαλικῆς συνεύρεσης τῶν πρωτοπλάστων» (ΜΙΘ 61).

«Ὁ ἀναγνώστης τέτοιων κειμένων πρέπει νὰ διαβέβαι κατὰ τὴ φαντασία τοῦ συγγραφέα γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ θρίσκει τὸν μίτο τῶν... σκέψεων του...» (ΜΙΘ 63).

«Ἡ κατασκευὴ τῶν χιτῶνων ἀπὸ τὸ Θεό... δὲν ἀποτελεῖ ἔκφραση τῆς φιλανθρωπίας του» (ΜΙΘ 65).

«Περὶ τῶν Χερουβεὶμ ἔχουν διατυπωθεῖ διάφορες ἀπόψεις. Πιθανώτερη φαίνεται ἡ ὑπόθεση κατὰ τὴν ὁποία ἀρχικὰ ἦσαν δαίμονες τοῦ ἀνέμου...» (ΜΙΘ 67).

«Ἡ ἀποτυχία τοῦ Θεοῦ μετὰ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ὑπὲρ ἡ πλὴρης» (ΜΙΘ 69). — «... ἡ διήγηση αὐτὴ εἶναι... ἀκατάλληλη νὰ διδάσκειται στὰ Σχολεῖα... ἔχει τόσο σύνθετη καὶ ἀσαφὴ συμπλοκὴ μυθολογικῶν εἰδωλολατρικῶν παρὰδόσεων...» (ΜΙΘ 70).

«... ἡ ἀφήγηση περὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ... ἀποτελεῖ κλασικὸ παράδειγμα προσαρμογῆς μιᾶς εἰδωλολατρικῆς παρὰδοσης σὲ βιβλική» (ΜΙΘ 108).

«Οἱ βιβλικοὶ συγγραφεῖς τῆς διήγησης περὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ, κατὰ μίμησιν τοῦ Βαβυλωνιακοῦ μύθου, μετὰ πολλὰ ἔντονα χρώματα περιγράφουν καὶ τὴν μετὰ μέλαινα τοῦ δικού του Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμον ποὺ ἐδημιούργησε» (ΜΙΘ 111).

«Ἡ περικοπὴ 11, 1 - 9, ἐπιχειρεῖ, μέσα ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ λαϊκὴ παρὰδοση, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ποικιλία τῶν γλωσσῶν στὸν κόσμον. Παρόλη τῆς ὁμοίας τὴν ἀπλοϊκότητα, ποὺ σὲ ὁρισμένα σημεῖα ἐγγίζει τοὺς ἐπιστημονικοὺς ἐκφράσεις («Εὐθε καὶ κατὰβάντες συγχέωμεν...») (ΜΙΘ 116)!!!

η) «Θεολογία» Ἀγουρίδης.

Ἀκριβῶς εἰπεῖν, δὲν πρόκειται περὶ Θεολογίας, ἀλλὰ ἀθροίσματος συγκρητιστικῶν παραδοξολογιῶν ἑνὸς ἀνθρώπου προσανατολισμένου στὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἐμπνεομένου ἀπὸ τὴς εἰσηγήσεις τῆς ὑπερφηφείας τῆς σοφίας τοῦ κόσμου τούτου. Ὅσο καὶ ἂν διαβάσει τώρα ἀληθινὴ Θεολογία θὰ παραμείνῃ «ἀγύριστο κεφάλι». Πρέπει πρῶτα νὰ ταπεινωθεῖ παρὰ τοὺς πόδας ἐμπείρου πνευματικοῦ πατρὸς καί, ἐάν ἐκεῖ καρποφορήσῃ, νὰ ἀρχίσῃ μετὰ «Φιλοκαλία». Μέχρι τότε ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι γι' αὐτὸν ἕνα ἀπροσδιόριστο πρόσωπο, κατὰ μεταξὺ κοινωνικοῦ ὁραματιστῆ καὶ λεροκήρυκα, ἡ δὲ Βασιλεία του ἕνας οὐμανισμός. Αὐτὸ εἶναι φανερό καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα: «Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Ἀπόστολοι κήρυξαν τὴ σωτηρίαν τοῦ λαοῦ ἀπὸ ὅλων τῶν δυσάρεστων καταστάσεων ποὺ τὸν ταλαιπωροῦσαν... τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ... προφανῶς ἀντιθετικὰ πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Καίσαρα τῆς Ρώμης... ἕνα καινούργιο κόσμον στὸν ὁποῖο κυριαρχεῖ ἡ δι-

καισύνη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη» (ΘΣΕ 29). — «Στὸν καθορισμὸ τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος τὸ «κοινωνικὸ στοιχεῖο» εἶναι πρόδηλο» (ΘΣΕ 32) — «Ὅταν γίνεται λόγος γιὰ «ἐχθρα» τῆς ἀνθρωπότη-
τας πρὸς τὸ Θεὸ ἢ «εἰρήνη» τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον, πρόκειται γιὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἱστορικὰ περιόδους» (ΘΣΕ 62).

Δὲν προσδοκᾶται ἀλλαγὴ τοῦ καθηγητῆ Ἀγουρίδης, δηλ. μετάνοια καὶ ἀνάκληση τῶν κακοδοξιῶν του. Ἀναμένομεν ὅμως νὰ ἴδωμεν τὴν στάσιν τῶν συναδέλφων του. Συνάδελφός του πρὸ ἐτῶν ἔγραψε κάπου τὰ ἀκόλουθα λόγια. Μέχρι προτοῦ διαβάσω τὰ βιβλία τοῦ κ. Ἀγουρίδης, τὰ θεωροῦσα ὑπερβολή. Ὅχι πιά: «Ὁ χρησιμοποιοῦν ἐπιστημονικὴν ἢ φιλοσοφικὴν μέθοδον καὶ ἔχων ἀφετηρίαν τὰ τῆς πείρας καὶ λογικῆς κατηγορήματα γνώσεως, καὶ τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τινων ὑπὲρ τὴν πείραν κατηγορήματα, τῆς δὴθεν καθαρᾶς ἢ ἀμιγροῦς νοήσεως, ἀπηλλαγμένης συμβεβηκότων, αὐτομάτως διαστρέφει τὴν Ἀγίαν Γραφήν».

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ

«Τὸ Ἅγιον Ὅρος σήμερα»

Μετὰ τὸν ἀνωτέρω τίτλον εἰς τὸ Ἀγιορειτικὸν περιοδικὸν «Πρωτάτον» (Αὐγ. '93), ἐδημοσιεύθη ἄρθρον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ συντάκτης του, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ σημερινὸ Ἅγιον Ὅρος ἀκόλουθῶς τὴς μεγάλης μορφῆς τοῦ παρελθόντος: Ἀγ. Ἀθανάσιον Ἀθωνίτην, Ἀγίον Γρηγόριον Παλαμᾶ, Ἀγίον Κοσμάν καὶ Νικόδημον τοὺς Ἀγιορείτας. Συμφωνοῦμεν ὅτι «τίς ἀγαπᾷ, τίς σέβεται, τίς τιμᾷ, τίς ἐπικαλεῖται, τίς μελετᾷ, ὅπως γράφει, δὲ ὅμως ὅτι καὶ τίς ἀκολουθεῖ. Οἱ ἀνωτέρω Πατέρες ποτὲ δὲν θὰ ἀκολουθοῦσαν καὶ θὰ ὑπεστήριζαν ἕνα κακόδοξον πατριάρχην σὺν τὸν Ἀθηναγόραν, τὸν Δημήτριον ἢ τὸν Βαρθολομαῖον, ἢ ἕνα Στυλιανὸν Αὐστραλίαν, ὡς πράττει τὸ Ἅγιον Ὅρος σήμερα! Ποτὲ δὲν θὰ ἐδίωκαν τοὺς συμμοναστάς των, ἐπειδὴ θὰ τηροῦσαν τὰς Ἱεράς Παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς πράττει τὸ Ἅγιον Ὅρος σήμερα! Ποτὲ δὲν θὰ προτιμοῦσαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ἕνας αἰρετικὸς καὶ ὄχι ἕνας ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, ὡς πράττει τὸ Ἅγιον Ὅρος σήμερα! Ὅταν γράφωμε, νὰ μὴ λησμονοῦμεν τί πράττομεν» αὐτὰ πρέπει πάντα νὰ συμφωνοῦν...

Δύο χρήσιμες μελέτες τοῦ π. Θεοδώρητου γιὰ ὅσους θέλουν νὰ γνωρίσουν κατὰ βάθος τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ τὴν ἐδημιούργησε.

1. Τὸ ἀντίδοτον, σσ 222.

2. Παλαιὸν καὶ Νέον Ἅγιον Ὅρος καὶ αἵρεσις, σσ. 48.

Πωλοῦνται εἰς τὰ βιβλιαπωλεῖα: ΘΕΟΤΟΚΟΣ, Ἀθηνᾶς 30, τηλέφωνο 3217.717 καὶ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ, Λυκούργου 9, βος δρόμος, τηλέφωνο 3244.197.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης

Διεύθυνσις: Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίνθης 7, 105 53 - Ἀθήνα - Τηλέφ. 3216.295 - Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 25